

2. Emeli Bergman: Tennis

Novellen er fra novellesamlingen Salt, 2017.

Emeli Bergman (f. 1988), svensk forfatter.

Jeg står barbenet på tennisbanen, himlen er lys, næsten hvid, men med et mørke bag sig. Med en ketsjer i hånden står jeg i et rødt og storkornet pulver. Tennisbanen er omgivet af marker. De bølger mildt i vinden, men jeg skar mine fingre i går, da jeg skulle plukke et aks. Det er havre, siger han. Hans hus ligger lige ved siden af, vi går indenfor og sætter os ved voksdugen. Hans forældre har bredt avisen ud på bordet, der står noget om en katastrofe, pigens navn står der ikke, kun hendes alder, 14. De siger forfærdeligt og ser på mig med kønne, rolige ansigter. Jeg siger ja og ser ned på voksdugen.

Musik fra store nye højtalere lyder fra et andet rum. Musikken spiller fra sorte højtalere i et andet rum, hvor ingen er. Jeg ser ned i avisen og spørger, om vi kan blade. Hvilket instrument er det, der spiller? Jeg tror, jeg kan høre klaver, men hører forkert. Jeg tror, jeg kan høre blæsere. Jeg tror, det bare er en fløjte, nej, en violin, en cello. Det er alle instrumenter, det er vist et symfoniorkester. Carls mor blader i avisen.

Vi spiser en slags bøf til frokost. Det var ikke så sommerligt, tænker jeg. Det er desuden nærmest aftensmad. Jeg begynder at svede om benene og fødderne, sommervarmen er nået ind i huset på en overraskende måde, den ikke burde være i stand til, gennem de tykke stenvægge. Hans forældres hus er jo som skabt til sommeren, der er altid køligt her, når det er varmt udenfor. Ligesom i sydeuropæiske villaer er der iskoldt om vinteren, og vi sidder foran ilden i underetagen. Det er noget, vi gør. Det er Sverige, nord for Stockholm, og derfor er der ret tit sne udenfor, hans mor og far, jeg ved siden af Carl, den scene, som vender tilbage hver vinter, har en hædersplads hos mig, sammen med ordene: Hvis vi havde haft en datter, ville hun nok have set ud som dig. Og jeg bliver nødt til at fange et glimt af os i et af de mørke vinduer.

En aften i vinters så vi på billeder fra hans barndom, og hans mor græd. Tennis-ketsjeren så så stor ud i hans hånd. Hans far sagde, at det tilmed var en helt særlig ketsjer, den mindste, man kunne få. Jeg kunne ikke koncentrere mig om andet end to ting den aften: at jeg frøs og Carls ensomhed på billederne. Carl omgivet af voksne på tennisbanen og ved klaveret. Den store bane, den store ketsjer, det store klaver, hans forældre og deres søskende og venner, allerede aldrende.

Jeg mærkede kulden overalt og sad alt for langt fra ilden, jeg tænkte: Sådan må det være, for at her kan være køligt om sommeren. Nu mærker jeg sveden klæbe i knæhaserne. Den hvide nederdel laver aftryk på lårene, det ligner de mærker, græs laver, men er helt ensartede og symmetriske. Har Carl snakket med dig om en rejse til Middelhavet om et par uger? Begge hans forældre ser på mig, og hans mor siger: Vi skal på en antikmesse i Toulouse, og så forestiller vi os at fortsætte ned til Nice gennem Provence. Hans far fortsætter: Vi tænker, vi kører i bil og så bliver nogle dage i Paris. Hvis du har lyst til at se Paris?

Vi tænkte os, at din mor måske også kunne have lyst til at tage med. De ser på hinanden og på mig, og jeg spørger, hvordan vi skal få plads i bilen. Jeg vil virkelig gerne til Paris, men kan vi også være et par dage i Tyskland? Ja, det bliver vi næsten nødt til. Vi tager jo den store Audi, der er masser af plads, forrige år kørte vi til Nordsverige og Norge og så midnatssolen med Carls mormor og morfar.

Carl er stille, jeg smiler til ham, og han smiler tilbage. Jeg ser på hans forældre, det lyder forunderligt, siger jeg, og ordet forunderligt er smukt, det lyder næsten tysk. Carl og jeg går ud for at spille videre, jeg har stadig bolde i kjolelommerne.

Han går rundt på lange, spændstige ben, solbrændte med lyse hår. Han taber bolden og får den til at springe op igen med sin fod. Hans læber er store og alvorlige. Jeg bevæger

mig tættere på. Helt tæt på og ser mig selv i hans pupiller omgivet af lyseblåt med mørkere stænk.

50 Carl er så smuk, jeg rører ved hans kind og hals og lader hånden glide ind under halsåbningen. Havremarkerne dufter, vinden går gennem dem og bringer duften med sig. Carl har tabt bolden igen, og den triller videre. Jeg tager en bold ud af lommen med venstre hånd og giver ham den. Han spørger, om han skal starte i solen, det er eftermiddag, og huset skygger for halvdelen af banen. Jeg slipper hans hals og går over og henter ketsjeren, der ligger på en stol ved siden af banen, den er tung i hånden.

55 Han strækker sig og er gylden i solen. Han misser mod lyset udstrakt i sin bleggule, kraveløse Lacoste, og jeg tænker: Hvor er hans hvide tennis-Lacoste? Han åbner øjnene. Den med kraven, han havde den ikke på i går, og ikke dagen før, og hvor er den lyseblå? Hans lår er spændte, og han kaster bolden højt op i luften. Jeg ved ikke, hvorfor han pludselig spiller i den bluse nu, hvor det er så længe siden, han har gået med den. Jeg ser
60 det mørkere hår, der vokser under navlen, det, der har spredt sig og er blevet kraftigere det sidste år, den bluse er jo alt for kort. Hans serv træffer mig højt på kindbenet, jeg står parat med let adskilte ben og mærker, hvordan varmt blod begynder at løbe ned ad kinden.

65 Så er han pludselig helt ovre ved mig, krænger Lacosteblosen af og tørrer mig om øjet med den, jeg har hans brystvorte i øjenhøjde. Han trykker blusen mod mit ansigt og råber mor, mor, som et barn. Han spørger, hvorfor jeg ikke tog den, bolden, spørger sig selv, om noget er gået i stykker.

70 Hans trøje er i samme materiale som tennisdelerdelen. Jeg bliver fugtig i den halvdel af ansigtet, den ligger mod. Min undertrøje har røde pletter, der vokser, lyse i kanterne. Hans far siger, at det bare er øjenbrynet, som er flækket, men at det alligevel skal sys. Vi sidder i den lille Audi, og nogle af pletterne bliver brune.

75 Nu har Carl en anden trøje med lange ærmer på, og hans mor har spredt håndklæder ud for at beskytte sæderne. Vores sko er rødstøvede og gør tæpperne på gulvet støvet røde. Deres bil lugter af: pulveragtig plastic og lidt af benzin. Hele familien tager med til skadestuen. Jeg er stille i venteværelset, og ingen spørger mig, hvorfor jeg ikke tog bolden. En helt ny bloddråbe drypper ned på det lyseblå linoleumsgulv. Jeg spørger Carls mor, hvordan jeg kan få pletterne af tennistoppen, og hun siger, at hun kender et trick. Jeg kommer hurtigt ind til en sygeplejerske, der spørger, om det gør ondt. Hun spørger:
80 Hvordan skete det? Hun syr en masse sting, og Carl siger, at nu får jeg et ar i øjenbrynet ligesom en bokser.

Vi står foran spejlet i det lille blå rum, Carl bag mig, og jeg føler på stingene med fingrene. Prøv nu at lade såret være lidt, siger sygeplejersken, prøv at holde det så rent som muligt. Jeg ser ansigtet og såret, og jeg ser Carl bag mig. Alvorlige læber. Såret er ikke kun et sår, rundt om øjet er der hævet og lilla, og øjenlåget er lidt skråt. Carl siger, at det snart heler, men gør det ondt? Sygeplejersken vender sig mod hans mor og spørger, om vi har sårrens derhjemme, ellers må vi nok forbi apoteket.
85

Vi er i bilen igen, og det er ikke længere eftermiddag, det er aften. Jeg spørger, om vi kan spille igen, om vi kan tænde gadelygten over plænen, som hans far satte op i foråret.

90 Vi spiller forsigtigt, og bagefter går vi ind og spiser, jeg er mest tørstig. Vi taler om Frankrig. Med vandglasset i hånden går jeg lidt væk fra bordet, ind i stuen, og ringer til mor, der tager telefonen, og jeg fortæller om slaget og stingene. Jeg siger, at det klør og dunker rundt om øjet, og hun siger, at sådan er det, det klør og dunker, når det læger. Da vi har lagt på, tømmer jeg glasset i en slurk foran det største stuevindue. Så vil jeg spille igen. Strække ud. Carl ændrer stilling på sin stol, da jeg foreslår det, han sidder ikke godt,
95 men siger, at vi godt kan spille lidt mere, men kun et kvarter eller sådan.